

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 18133/2023
19.05.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Милош Крстић, адвокат из ..., против тужених ББ, ВВ и ГГ, сви из ... – Град ..., чији је пуномоћник Жарко Стаменковић, адвокат из ..., одлучујући о ревизији тужених изјављеној против пресуе Апелационог суда у Нишу Гж 718/23 од 02.03.2023. године, у седници одржаној 19.05.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужених изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 718/23 од 02.03.2023. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Лесковцу П 15/21 од 23.11.2022. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезани тужени да тужиљи на име дуга солидарно исплате износ од 63.000 евра у динарској противвредности по најповољнијем курсу на дан исплате са каматом која се утврђује на годишњем нивоу у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање увећане за 8 процентних поена до 12.05.2020. године, као дана доспелости обавезе, па до исплате. Ставом другим изреке, обавезани су тужени да тужиљи солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 325.625,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 718/23 од 02.03.2023. године, одбијена је као неоснована жалба тужених и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени су благовремено изјавили ревизију због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене материјалног права и битне повреде одредаба парничног поступка.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...10/23) у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ број 10/23), Врховни суд је утврдио да је ревизија тужених неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, као ни битне повреде из члана 374. став 1. у вези са чл. 7., 8. и 231. ЗПП, као и члана 396. истог закона. Другостепени суд је потпуно и правилно применио све одредбе процесног закона које су биле од утицаја на доношење законите и правилне пресуде, оценио жалбене наводе од значаја и навео разлоге које је узео у обзир по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила и тужени су закључили уговор о зајму и гаранцији од 20.01.2020. године, којим је утврђено да зајмодавац даје зајмопримцима износ од 63.000 евра, те зајмопримци на дан закључења овог уговора стичу право располагања примљеним новчаним средствима (члан 1.). Зајмопримци се обавезују да новац врате зајмодавцу најкасније до 11.05.2020. године, све без камате, а уколико зајмопримци закасне са испуњењем обавезе обавезују се да плате зајмодавцу домицилну камату од дана падања у доцњу - 12.05.2020. године. Зајмопримци се обавезују да ће новац вратити зајмодавцу у договореном року и за то гарантују својом покретном и непокретном имовином, која је ближе наведена у члану 4. уговора. Новац је предат зајмопримцима на дан закључења уговора у присуству свих уговорних страна и сведока обе уговорне стране. Утврђено је да се тужила бави откупом стоке и прерадом меса, да је била у пословном односу са туженима и да је зајам уговорен у противвредности купопродајне цене за 30 грла товних бикова, а да је тужила предала туженом ВВ овај износ као новчану позајмицу због његове финансијске ситуације, с тим што је тужени требало да испоручује тужили два до три грла недељно, сукцесивно и да јој спорни износ врати у року од четири месеца. Тужени нису тужили вратили дуг, нити су јој испоручили робу.

По оцени Врховног суда, правилно је у побијаним нижестепеним пресудама примењено материјално право из члана 557, 562. и 277. ЗОО када су обавезани тужени да тужили врате дуг из уговора о зајму са законском затезном каматом од доспећа, будући да су парничне странке као уговорне стране закључиле уговор о зајму из којег је настала обавеза тужених као зајмопримаца да врате тужили износ динарске противвредности 63.000 евра у уговореном року - 11.05.2020. године који је рок за испуњење обавезе протекао, а да тужени нису тужили вратили дуговни износ у новцу, нити су јој испоручили робу у вредности наведеног износа, што је била њихова факултативна обавеза по усменом договору уговорних страна.

Неосновани су ревизијски наводи о погрешној примени материјалног права, имајући у виду да је тужила пружила доказе из којих следи да спорна новчана позајмица представља један вид кредитирања цене робе (30 товних бикова) коју су тужени уместо враћања зајма били у обавези да јој испоруче, што по оцени ревизијског суда не мења правну природу уговора о зајму и не чини га привидним правним послом. Тужени у смислу правила о терету доказивања нису пружили доказе за супротно - да је реч о мањој позајмици (износ 6.000,00 евра са каматом која вишеструко већа од главног дуга), коју нису успели да врате, чиме би поткрепили своје тврдње да је уговор о зајму био зеленашки уговор (чл.148.ЗОО) или да је закључен као привидан

правни посао (чл.66. ЗОО). У овом случају није реч о дисимулованој купопродаји, већ о зајму са усмено уговореном факултативном обавезом зајмопримаца.

Врховни суд није разматрао ревизијске наводе о погрешној оцени доказа којима се заправо указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, јер се ревизија не може изјавити због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, а у смислу члана 407. став 2. ЗПП.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић